

klærer sig villig til at paatage sig den af § 3 følgende Forpligtelse til at deltage i Ydelse af Tilskud. Jeg tror ogsaa, at det er et meget væsentligt Fremskridt, at man nu gaar bort fra Hjelpeapoteker og bestemmer, at Hjelpeapoteker fremtidig ikke kan oprettes.

I § 5 er der ogsaa en Bestemmelse, som jeg finder er meget god og hensigtsmæssig. Jeg skal, som sagt, kun komme ganske løseligt ind paa disse Bestemmelser, thi dels er de omtalt ret vidtløftigt af de to andre Ordførere, og dels er der ingen Grund til at dvæle ved dem, da der ikke er nogen Uenighed. Jeg vil imidlertid fremhæve, at det er en særdeles fornuftig Bestemmelse, at der for at opnaa Bevilling til Drift af et Apotek udkræves Indfødsret, 25-Aars Alder og farmaceutisk Kandidatskamen. Tidligere drev man et ækelt Københavneri derved, at man krævede, at ingen kunde faa Apotek i København uden at have 1ste Karakter til Eksamen; det har jeg en Gang paatalt her i Tinget, det er ganske forkasteligt; Landboerne er selvfølgelig lige saa hæderlige Mennesker, der i samme Grad trænger til at faa dygtige Apotekere som Københavnerne, og hvis man mener, at en Mand, naar han har taget farmaceutisk Kandidatskamen, overhovedet er kompetent til at bestyre et Apotek, bør han kunne faa et Apotek lige saa godt i Hovedstaden som ude paa Landet uden Hensyn til Eksamenskarakteren.

Jeg finder ogsaa, at det er særdeles godt, at der i § 6 gives Regler om Apotekers Drift, Medicinalhandel o. s. v., ligesom ogsaa, at der træffes Bestemmelser om Apotekernes Ansvar, Medhjælpernes Ansvar o. s. v. Ligeledes er det godt, at der i § 7 er truffet Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes, naar der ikke opnaas Enighed om Lønsørgsmaal; vi ved alle sammen, at det har været et meget brændende Punkt, at der har været store Stridigheder mellem Apotekermehjælperne og Apotekerne om dette Spørgsmaal. Jeg kan ligeledes omtale som særlig heldig den Ordning, der er truffet i § 12 angaaende Hospitaler, Sygehuse, Sanatorier, Sindssygehospitaler og lignende Institutioner, der faar Ret til at tilberede Lægemedler til deres egne Patienter ved en paa Hospitalet ansat farmaceutisk Kandidat.

Efter § 13 kan Justitsministeriet tillade Apotekere paa Steder i Apotekets Omegn, hvor der ikke findes Apotek, at oprette Udsalg hos derboende Personer af saadanne Lægemedler, som maa sælges uden

Recept. Salget foregaar efter nærmere af Justitsministeriet fastsatte Regler. Det er noget, der sker til Gavn for Befolkningen og for at lette dens Adgang til Medicin. Man maa huske paa, at for at et Apotek skal være nogenlunde vel drevet, maa det have en vis Omsætning. Der kan derfor ikke komme saa mange Apoteker, som Befolkningen i og for sig gerne vilde have. Et alt for lille Apotek vil sikkert ikke kunne drives saa godt som et stort. Det er derfor mere hensigtsmæssigt rundt omkring at have saadanne Haandkøbsudsalg, der forsynes fra veldrevne Apoteker.

Jeg vil i høj Grad udtale min Glæde over Bestemmelserne i §§ 18 og 19 om Handel med Arkana, Bandager, elektriske Bælter, Helbredelsesapparater mod Tunghørighed og lignende. Der drives en uhyre Svindel med den Slags Ting. Tager man et Blad i Haanden, ligeegyldigt af hvilken Art eller hvilket Parti det tilhører, finder man Spalte op og Spalte ned de vidunderligste Reklamer for alle mulige Ting. Og det er jo gerne den, der har daarligst Raad, der køber disse Ting. Man ser de alleruslest stillede Folk spare deres sidste Skilling sammen og i dyre Domme købe Bandager og Arkana, som i bedste Tilfælde ingenting er værd og i Regelen er skadelige. Det vil være et overordentlig stort Fremskridt, at saadanne Reklamer slaas ned, forbydes og straffes. Der ofres jo Millioner paa slige Reklamer, foruden hvad selve Midlet koster at fremstille. Man vil deraf kunne se, hvilke uhyre Summer det drejer sig om. Det er ganske mærkeligt, hvor stor Overtro der findes i vor oplyste Tidsalder. Naar Folk er gaaede i Stykker paa et eller andet, kan man se dem slaa sig paa at lave et Helbredelsesmiddel og ofte se, at de i Løbet af kort Tid tjener sig en Formue derved. Jo værre Midlet er, des bedre gaar det som Regel.

Jeg skal dernæst nævne en Bestemmelse, som jeg ogsaa er glad for, nemlig Regelen i § 25 om, at Retten til at udøve Apotekervirksomhed kan fratages en Apoteker eller en Medhjælper, hvis hans Udøvelse af Virksomheden er farlig for hans Medmennesker, enten paa Grund af varig eller med Mellemrum indtrædende mangelfuld Sjælstilstand, hidført være sig ved Sygdom eller Misbrug af Midler som Alkohol, Morfin eller deslige, eller paa Grund af udvist grov Uduelighed i hans Gerning. Det er jo en tilsvarende Bestemmelse, der findes om Læger i Loven af 30. April 1909. Ganske vist har denne Bestem-